

Любов МИРОНОВА

Резултати от
„Първо действие,
после мисли“

Африкански приключения, търсене на духове
в Йордания след мечтата за сладолед

София ♦ 2015

Жожката и Мърморко-Отворко слезли на летището. Огледали се бодро и казали:

– Здравей, Африка! Къде ли са нашите приятели?

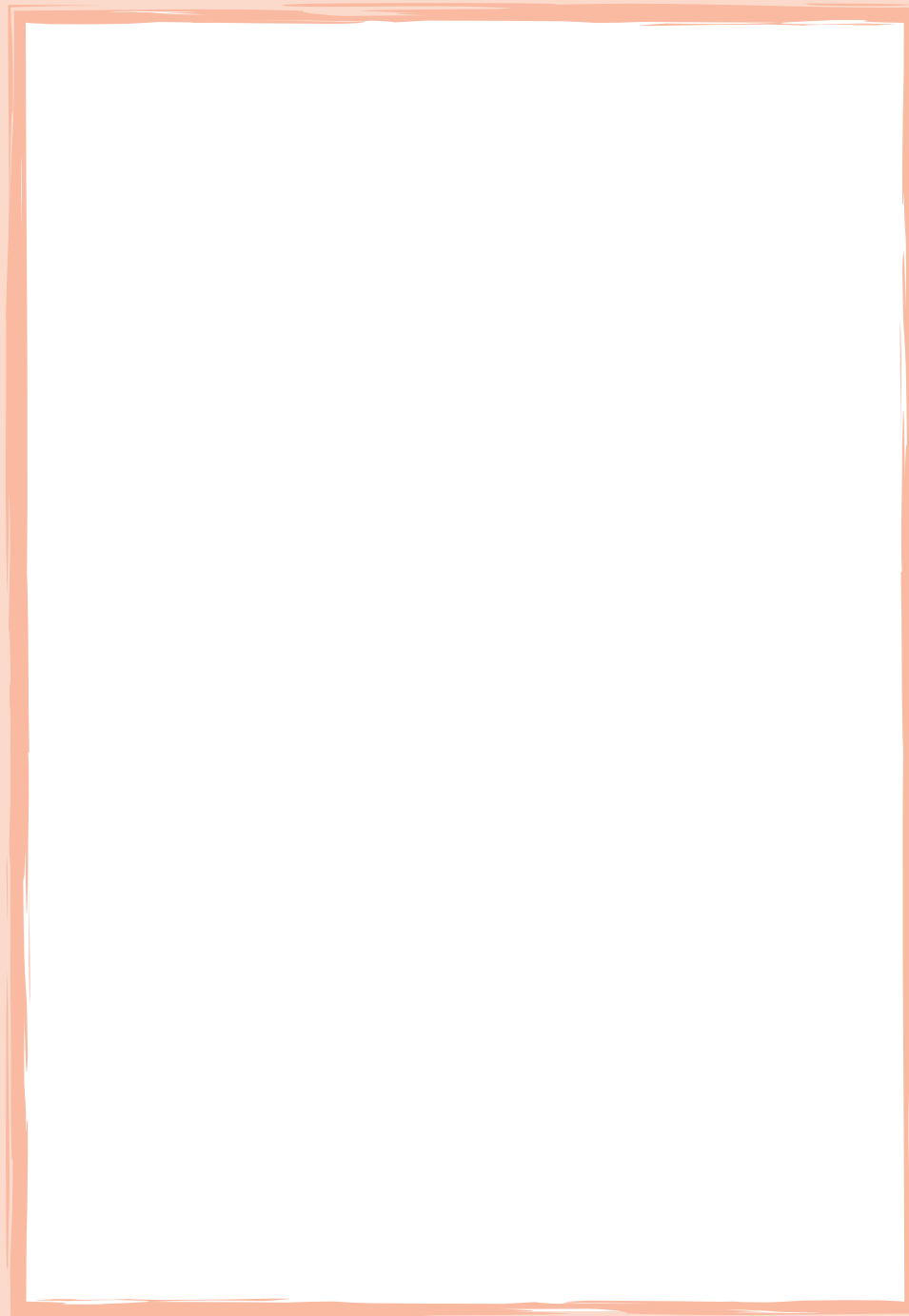
И както седели, чудейки се къде са те, вместо да се качат на автобуса до зданието на летището, се метнали на камиончето с куфарите. И тъй като били дребнички, а куфарите били различни на цвят и шофьорът много бързал, не забелязал, че момчетата си се смеели щастливо и бодро отзад. Майката още разтоварвала багажа, качила се в автобуса да ги търси, после се върнала в самолета, така и не разбрала какво става.

През това време камиончето спряло до едни ленти и изненадващо бързо се разтоварило. И къде, мислите, попаднали двамцата? На лентите за багаж.

В началото Отворко-Мърморко викал:

– Тъпанар! Къде ме изсипа, бе? Извади ме бе, глупак! Не виждаш ли, че съм дете? Не съм куфар! Леко, леко, леко тука, леко с тия куфари!

Обаче човекът бил със слушалки, не разбирал български, дори и не предполагал, че може някое дете да се е качило, а така или иначе бързал за следващия самолет – та хич не се и обърнал.

Жожката предложил:

– Давай газ, ще тичаме срещу лентата!

И започнали да бягат срещу лентата. Както лентата бързала, така и те бързали. По едно време се уморили и Жожето рекъл на Отворко:

– Отворко, няма да стане. Дай да си легнем и да се правим на куфари!

Отворко въздъхнал.

– Ами добре, ще се пра'им на куфари. Ама гледай да не ни вземе някой, че после... Дано само мама ни уцели!

И така, легнали си те на лентата и почнали да пътуват през разни тунелчета, през разни разпределителни, докато майката се побърквала да ги търси из самолета и из автобуса. Някакви жени от автобуса ѝ обяснявали нещо, ама тя нали не разбирала! По едно време станало ясно, че една жена мярнала две деца, качени на багажното.

Обяснили на шофьора и хукнал автобусът с мръсна газ към лентата. На майката съвсем ѝ се бил замъглил умът, без много да дочака, какво мислите направила – хвърлила се право на лентата за багаж и лазейки между куфарите, се опитвала да догони децата. Движела се напред-назад, въртяла се и тя

вътре... По едно време... какво мислите, че излязло отпред в залата на посрещачите – първо едни женски крака, после едно дупе и после цяла жена, която нещо викала на български и лазела по лентата, оглеждайки куфарите. Оттам скочила на другата лента и с нея влязла обратно вътре.

И така на няколко пъти жената излизала, хора се събрали, снимали я, вълнували се. По едно време хоп!, изненада: появили се и две деца. И така, настанало голямо вълнение на летището, но то било пресечено много бързо от група полицаи, които много внимателно, един по един извели тримата желаещи да забавляват пътници.

Закарали ги в полицейското отделение, след това хубаво се накарали на майката, наложили ѝ голяма глоба, казали ѝ, че само още едно провинение да имат всички, и ще ги изхвърлят от страната. На децата хубаво опънали по африкански ушите, така че да им станат като за африкански обеци (единият от полицаите даже леко се опитал да опъне и вратовете им, та да станат като африкански вратове с много гривни), и ги пуснали.

Двете деца били много смълчани. Майката толкова била притеснена, че и тя нищо не говорела –

била станала за смях на цялото летище.

Тръгнали да търсят Душинката и Бонбончо. Излезли извън летището, обаче Жожката видял едни камили. И казал:

– Отворко, Отворко, ела бе, човек, скивай – камили!

Отворко не му мислил много.

– Я да им се метнем, така и така ония двете заспи ги няма!

И двамата се метнали на камилите. Как станало: първо се качили на един парапет, после на по-високия парапет, на който били вързани камилите, после се метнали отгоре, после изведнъж камилите леко се отдалечили от парапета и слизане нямало. И те почнали да си кудкудякат отгоре и да си викат, ама никой не им обръщал внимание.

Майката била толкова уморена, че седнала на една пейка и зачакала да я намерят Душко и Бонбончо. След минути те дошли заедно с майката на Бонбончо. Междувременно покрай историята с носорога майката на Бонбончо долетяла в Африка. Като разбрали, че Отворко и Жожи идват, тя предложила на родителите на Душко да се приберат спокойно за работа, а тя щяла да изчака с децата приятелите им. Майката

на Жожко си поплакала и докато хълцала, керванът потеглил. Децата викали, махали, хората си мислели, че това са туристи, които са си платили пари, за да ги возят на камила, и искат да бъдат снимани, махали им отдолу, някои ги щракали и подвиквали:

– Браво на тия деца!

Керванът потеглил към пустинята Сахара. Децата мислили, мислили да скочат от камилите, ама по едно време решили, че няма да е много добра идея: първо, че било височко, а и после крачетата на камилите изглеждали доста едрички. Отворко посочил.

– Имаме проблеми бе, брато – в гърбиците си те имат вода и могат да издържат така с дни!

Жожката мислел решение.

– Абе, виж с'я, май ще е по-добре, ако успеем тия камили да им кажем да седнат, и ние да скочим и газ! – бързо да се върнем.

И започнали:

– Седни! Легни!

Обаче камилите не знаели български. Започнали да ги пошляпват. Едната камила така се разтресла, че децата много бързо решили, че не е разумно да ги инструктират на български.

Тоя, който водел кервана, бил стар човек – леко

недочувал, леко недовиждал, водел си кервана от много години през пустинята. То и немало кой знае какво да се види в тая пустиня, нито пък какво да се чуе. Децата се отказали да му викат и си продължили...

Вървели, вървели, пясък отпред, пясък отзад, пясък отстрани, пясък отзад, а децата жадни. Вървели, вървели, пясък отпред, пясък отзад, пясък отстрани, а децата гладни. По едно време изненада – оазис! Стигнали до него, камилярят вързал камилите и им казал: „Прррр!“ а те взели, че легнали.

Децата скочили с подбити дупета от друсането, едва ходели от жажда. И що да видят – на едно място вода, ама там кози наредени, там овце наредени, там камили наредени – все големи стада, всички искали да пият вода. И нашите се наредили и както сипвали на козите, се престорили на две кози и те пили. После пак се наредили и минали като овце, и като тях пили.

А хората, които вадели водата от кладенците за животните, много не видели, че освен овце и кози имало и нещо друго. Жожката рекъл:

– К'во ще правим сега? Не говорим африкански, как ще им кажем?

Отворко предложил:

– Ей така: жжжжжж! – това е самолет, туп! – това

е кацане, и така, с ръката ще им правим: тц-тц! – за връщане на обратно.

Жожко попитал:

– А така, с пръстите, ще им правим ли, че мама ще им плати? Щото иначе никой няма да мръдне оттука!

Отворко приемал всички предложения.

– Ще им пра'им к'вото трябва!

Отишли в най-голямата шатра. Там имало един дебел чичко, с видно много скъпи дрехи, на когото му веели с ветрило. Децата се доближили и направили: „Жжжжж! Туп! Тц-тц!“, като жестикулирали с потриване на пръстите. Чичкото ги гледал и нищо не разбирал, естествено. Децата почнали да си обсъждат на български, чичкото още по-малко разбирал.

Тогава дошъл един много възпитан човек с очилца и ги попитал на английски къде е майка им. Децата разбрали и казали името на града, в който били кацнали. Мъжът много се притеснил. Попитал как са дошли, а те посочили камилите. Тогава той превел на дебеличкия чичко и чичкото много се замислил.

Започнал дълъг разговор. Довели камиларя с камилите, той казал откъде е взел камилите, погледнал децата и съобщил, че никога не ги е виждал.

После пак питали децата къде са се качили. Те показвали самолетчето – че са се качили на летището. И онзи човек, дебеличкият, напълно изненадващо се оказало, че имал телефон. Звъннал право в полицията на летището и казал:

– Две деца насред пустинята, в оазиса си седят.

Разбира се, в полицията отдавна търсели двамата приятели. Отдъхнали си всички. След три-четири часа се задал облак прах. Идвал към оазиса, всички завикали: „Буря!“ . Почнали да прибират животните, почнали да сгъват шатрите: готвели се за пясъчна буря.

По едно време какво да видят: летели джипове – цели два джипа – с мръсна газ. Джиповете спрели по начин, по който след това цели десет минути пясъкът от гумите им падал. Изскочили отвътре две бели жени с такава походка, че всички набързо се евакуирали и скрили по палатките: решили, че са терористки. Но те не били терористки, а най-вече това били майката на изчезналия Жожка и майката на Бонбончо.

И такава шамарена фабрика заработила в тоя оазис, че хората няколко часа след това не смеели да излязат. След това децата били отведени в джиповете и бил проведен разговор поотделно с тях на какво

могат да се качват и на какво не могат да се качват в Африка.

Майката на Жожо казала:

– Според мен им отрязваме Африката и си тръгваме към къщи. Край вече!

Бонбончо обаче не бил съгласен.

– А, не става – ние сме послушни с Душко, много сме си добри деца! Не може и нас да ни прибирате! Няма пък!

Майките пак се спогледали. Тъй като били доста ядосани, Душко така се попритеснил и дръпнал Бонбончо леко.

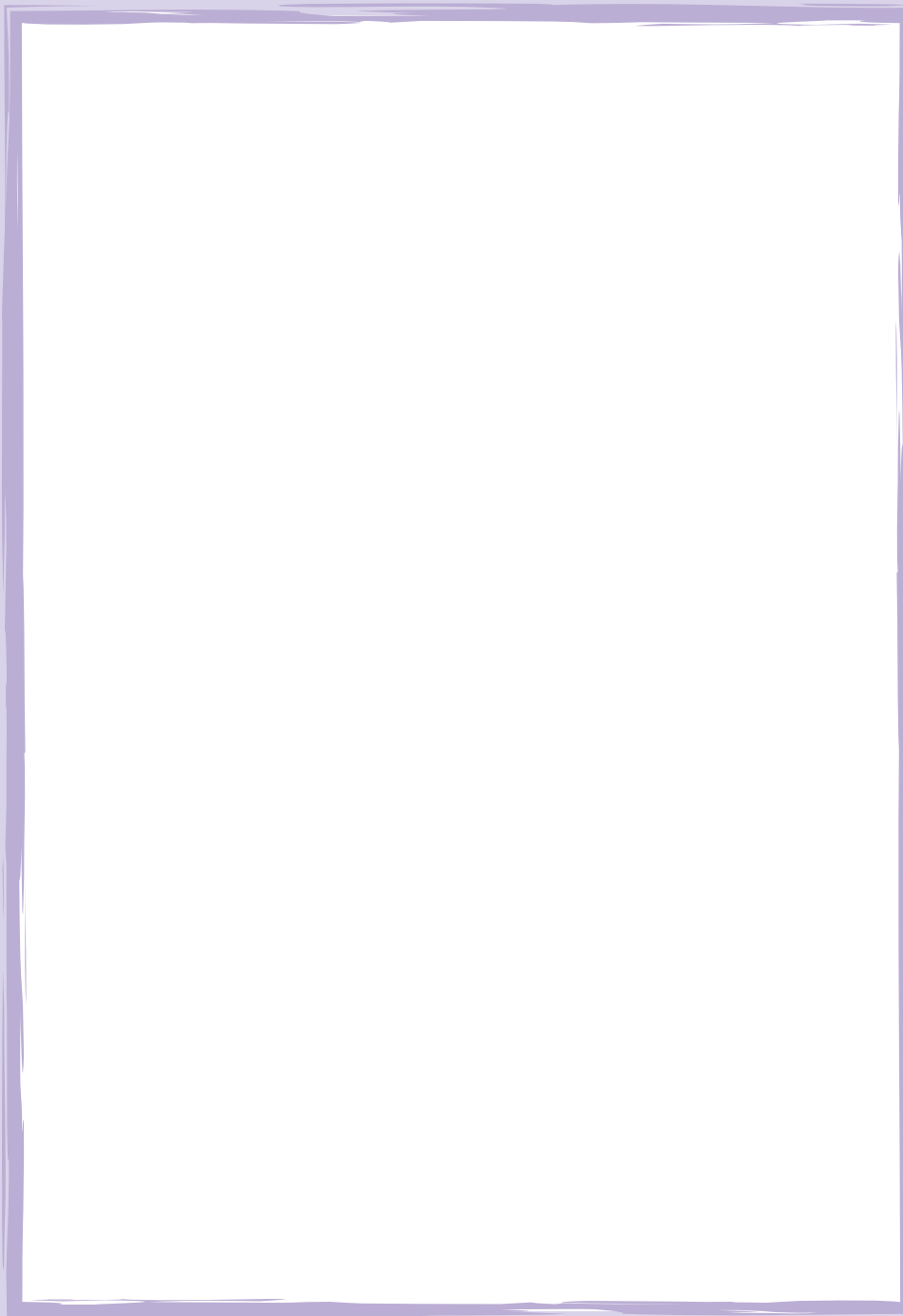
– Ей, ще отнесем и ние тука един бой за нищо! Дай да си ходим, къдет' си ходим, ние навсякъде можем да си играем и да ни е забавно.

Майките казали:

– Тръгваме си и това е!

И джиповете, вдигайки пясък до небето, отново се върнали обратно на летището. Обаче там нямало самолети за България, естествено. Първият самолет, който имало, бил за Йордания. Майките казали:

– Йордания е по-близо, така че хващаме самолет за Йордания, а оттам дали с кола, дали с такси, дали с автобус, дали с кораб, все ще се приберем до

България.

Взели веднага по спешност билети, качили децата на самолета и заминали за Йордания. Слезли в Йордания, нямали хотел, а вече било късно вечерта. Те били уморени физически, но много повече уморени психически. На летището видели реклама на една позната хотелска верига, обадили се по телефона и скоро едно такси ги отвело дотам. Децата легнали да спят. В интернет цяла нощ майките търсили самолетни билети за България. Ама то не се намирали самолетни билети за България току-тъй! Оказало се, че имало след пет дни самолет. Майките мислили: ако тръгнали с автобус, пак пет дни щели да пътуват, ако тръгнали с кола, пак пет дни щели да пътуват, а ако тръгнали с кораб, можело и десет...

Мислили го и така, и иначе – и най-накрая решили, че по-добре да останат там пет дни и тогава да се приберат със самолета.

А това били още пет много дълги дни за майките и пет много щастливи дни за четиримата приятели, които били отново заедно и мислели куп интересни приключения.

Жожката и Отворко били малко стреснати, защото за първи път се запознали с шамарената

фабрика. А и те усетили, че се били объркали много и успели цели две майки да притеснят, което не било добре.

Но Бонбончо бил изпълнен с ентузиазъм. Той влязъл в интернет да чете за Йордания. И какво прочел: Йордания има крепости в пустинята! Сигурно в тия крепости имало духове. Душко, естествено, казал, че това са тъпотии, но Бонбончо развихрил фантазията си.

– Виж сега, ако има духове, може да отидем, да хванем един дух, да си го затворим в торбичка и да му казваме: „Шоколадов сладолед, четири порции!“, и пак да го затваряме. После да му казваме: „Ванилов сладолед, четири порции!“, после пак да го затваряме. И да го спускаме от сладоледи тоя дух, поне няк'ва работа да върши!

На децата това им се сторило добра идея. Ако можели наистина да си хванат дух и той да им дава сладоледи по желание, си заслужавало. Станали толкова кротки и послушни, че майките започнали да гледат неспокойно. Чистели, подреждали цялата вечер, донесли им водичка, пожелали им приятна вечер, дори си били сгънали дрехите. Майките веднага се усетили, че нещо ще искат от тях.

И както се досещате, на другата сутрин децата, с бели, измити зъби, се усмихнали и казали:

– А може ли в пустинята с вас, за ръчичка, без да се отделяме, да разгледаме пустинните крепости?

Майките мислили, мислили: така или иначе трябвало нещо да правят, наели едно такси и тръгнали. На всяка крепост спирали. Спирали, а децата като бесни обикаляли напред-назад, всяко хванало найлонов плик. И се чувало: „Тука няма, тука няма, тука няма...“. Имало предложения: „Да им сложим нещо хлебче, солетки, как да ги подмамим, музичка ли да им пуснем?“.

Действали активно на всяка крепост, но не могли да хванат дух. По едно време вече били напълно уморени и жадни, и гладни. Душко седял на един праг и въздъхнал:

– Ми няма.

А майката на Жожката попитала:

– Какво няма?

– Източник на четири шоколадови сладоледа.

Майката не разбрала съвсем какво ѝ казал.

– Как да няма? Айде, ела, сега ще ви купя!

Хоп!, появили се четири шоколадови сладоледа.

Децата ги изяли.

Отишли на следващата крепост, търчали напред-назад, нагоре, децата размахвали найлоните и биели някакви ламарини, викали, уж да плашат духовете, но нищо не се случвало.

Отворко седнал накрая уморен и омърлушен.

– Ей, аман, бе! Няма четири ванилови сладоледа и т’ва е!

Втората майка им махнала с ръка.

– Ама няма проблем! Елате, ще ви купя!

И така, до петата крепост, докато все се тюхкали, че няма, момчета си изкарали по четири сладоледа. По едно време Душко се плеснал по челото.

– Ей, ние сме си ги били хванали духчетата, ама все едно не сме знаели! Малко са ни едрички за найлончетата, дет’ сме понесли, ама що сладолед днеска пуснаха! Ако така и другите дни можем да ги организираме, много добре ще си живеем!

Децата се замислили, но по едно време разбрали какво им казва. Смели се от сърце, ама хич не им се щяло да се разделят с идеята за духовете. И Душко, като най-смел, отишъл и казал на майката на Жожо:

– Госпожо, много силно имаме нужда да си хванем един оригинален дух, да си го сложим в найлонче и да му даваме задачи – най-вече да купува

сладолед.

Майката си помислила, че той се шегува.

– А, как един, трябват ви четири – всеки да пуска различен. Тоя на Жожката ще пуска ягодов, твоят ще пуска шоколадов – всеки ще пуска различен сладолед.

Децата наострили уши.

– Е, как, как да го подмамим?

И майката, както се смееела, рекла:

– Трябва да пеете и да танцувате.

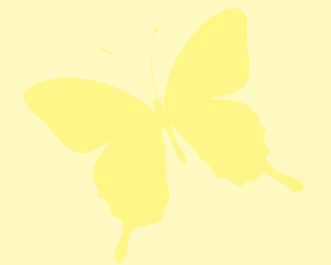
Децата били целите в слух.

– К’ви по-точно танци?

– Ми такива, по-живички, вие ще си ги измисляте.

Децата влизали във всяка следваща крепост и започвали да правят концерти. То били песни, танци, въртене, подскачания, опити за ръченици, хора – каквото се сетиш! Туристите се спуквали да снимат, а майките си почивали щастливо на входа на крепостта, без напрежение и без да има нужда да търчат да ги гонят.

Децата най-накрая се уморявали и казвали: „И тука няма да излезе“. И така до последната крепост, след която заспали в таксито така дълбоко, че дори като ги пренесли в хотела, никой от тях не успял да се събуди.

© Любов МИРОНОВА, автор 2015

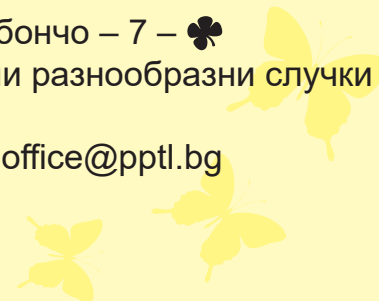
Марин Бодаков, редактор
Ваня Петкова, коректор
Захари Димитров, предпечат

Резултати от „Първо действие, после мисли“

Африкански приключения, търсене на духове
в Йордания след мечтата за сладолед

Поредица – Бонбончо – 7 –
Бонбончо и разни разнообразни случки

© Издава PPTL; office@pptl.bg
София, 2015
Първо издание

„Ако искате децата ви да станат интелигентни, четете им приказки. Ако искате да са по-интелигентни, четете им повече приказки.“

Алберт Айнщайн

